

Všichni se máme rádi a dokážeme si zablnout, ale ve výchově musí hlavními spojenci zůstat tendem máma a táta.

S odborníkem na výchovu exkluzivně pro Svět ženy

Mgr. PETR ŠUSTA, Ph.D.

„Ve své soukromé praxi se více než 12 let zabývám psychologickým a pedagogickým poradenstvím. To je zaměřené především na trable v oblasti výchovy dětí, rodinné či partnerské neshody a podporu dospělých v nelehkých chvílích života. Sám mám dvě děti vlastní a 150 v dětských domovech, se kterými spolupracuji.“

Více na poradenstvisusta.cz

Rodinné SPIKNUTÍ

Pouštět se do tématu rolí muže a ženy, potažmo matky a otce, připomíná chůzi po tenkém ledě. Přesto je potřeba si některé věci narovinu ujasnit. Tak tedy vzhůru do toho!

Role táty a mámy v rodině se postupem času mění stejně jako názory na výchovu dětí. To, co bylo před námi, často chápeme jako tradiční nebo dokonce zastaralé. To, co nám přináší dnešek, posuzujeme naopak jako inspirativní, moderní a teprve to pravé. Pokud bych měl ze své praxe sestavit jeden typický příběh, který mi nejčastěji maminky vyprávějí, zněl by asi takto: „Máme dvě děti, starší syn je v první třídě, mladší dcera je tříletá. Se synem si vůbec nevím rady! Ve škole problémy nemá, ale na mě je drzý, neposlouchá, dokonce mě i plácnul! Když mu něco za-

kážu, táta mu to zase povolí, jako by se na mě domluvili! Ale může za to taky tchyně, pořád nám do všeho mluví! Jsem vyčerpaná a cítím se na všechno sama.“ Je vám to povědomé? Bohužel přesvědčit manžela nebo partnera ke spolupráci bývá pro maminky obtížné. „Se mnou děti fungují dobře, asi děláš něco špatně ty, měla by ses nad sebou zamyslet“, slýchají často od svých protějšků. Jenže na straně otců bývá v takových případech chyba nejčastěji.

TCHYNĚ JAKO Z HLOUPÝCH VTIPU
Za základ rodiny je považováno partnerství mezi mužem a ženou. Spolu s Járrou Cimr-

FOTO: XXXXXX

manem o tom lze vést spory a také s ním nesouhlasit, ale to je asi tak všechno, co s tím můžeme dělat. Muž opustí otce i matku, přilne ke své manželce a ti dva budou jedno, píše se už v Novém zákoně před bezmála dvěma tisíci lety. Opouštíme své rodiče, uzavíráme, formálně či na psí knížku vztah nový a s vidinou šťastných zítřků zakládáme rodinu. Co ale nastane, pokud našeho dospělého partnera s jeho rodiči stále pojí pevná pupeční šňůra? Být chápající a nápomocný svým rodičům lze považovat za ctnost a za projev vděku za péči obdrženou v průběhu dětství a dospívání. S přechodem do dospělosti a založením vlastní rodiny je však nezbytné přijmout svůj nový vztah jako prioritu. Věty „maminka si to tak přeje“ nebo „máma by s tím nesouhlasila“ patří ke spolehlivým zabijákům partnerského vztahu. Výsadou dospělosti, a v partnerství dvojnásob, je přijetí vlastní zodpovědnosti za svá, nikoliv cizí rozhodnutí. Rozhodne-li se tchyně či tchán páchat dobro na našich dětech v rozporu s naší představou, jak děti vychovávat, nastal nejvyšší čas je ve slušnosti usměrnit. Mějte proto na paměti, že tak jako vaši rodiče vychovali vás, i vy máte právo vychovat své děti podle vlastních představ, názorů a přesvědčení.

DÍTĚ MÍSTO MANŽELKY

Zajímavým fenoménem dnešní doby je nahrazení svého skutečného partnera svým dítětem. Co si budeme povídat, výchova dětí je někdy dost opruz. Děti zlobí, dožadují se naší pozornosti, nebojí se konfliktů situací, na kterých se učí potřebné dovednosti pro budoucí samostatný život. Oporou i útěchou je nám partner, který s námi, lidově řečeno, drží basu. Rozčarování nastává, pokud jeden z partnerů (v našem příběhu tedy muž–otec) vypoví nepsanou dohodu o vzájemné soudržnosti a své partnerství dříve či později po narození dítěte realizuje ne se svou ženou, ale se svým potomkem. „Já nikoho okřikovat nebudu, já chci se svým dítětem jednat jako se sobě rovným“, zní často z úst pětatřicátníka, který hovoří o své tříleté, čtyřleté ratolesti. Děti se už nevychovávají, ale jsou v dialogu partnerů, nehledě na to, že ještě neumí mluvit. Mají téměř neomezenou možnost volby – od výběru stravy po čas, kdy jít na kutě, a to i přes to, že

nemají potřebné vědomosti nebo zkušenosti, aby mohly posoudit, co je pro ně dobré a co ne. Jejich libost či nelibost se stává určujícím měřítkem, podle kterého se musí řídit i dospělí. Děti jsou úhledně zabaleny do vatové peřinky, která je chrání před jakýmkoliv nekomfortem.

A to i přesto, že právě dovednost překonávat nepohodlí jim bude jednou po čertech chybět. Pokud se ženě–matce na takovém přístupu tatínka něco nezdá a nedaří se dojít k vzájemné dohodě, cítí se zcela oprávněně osamělá. Ačkoliv se zpravidla v duchu emancipace snaží vše zvládnout sama, je pro ni taková situace náročná. Spojenectví partnera s dítětem utvrzuje potomka v tom, že máma je tu přece výhradně pro jeho potřeby.

NA JAKOU STRANU SE PŘIDAT?

Nastane-li v takto ukotvené rodině nedorozumění mezi matkou a dítětem, v tom lepším případě otec zaujme roli nestranného pozorovatele, v tom horším se přikloní na stranu dítěte. Ačkoliv pozice nezúčastněného přihlížejícího vypadá na první pohled spravedlivě, je ve skutečnosti pro oba partnery i pro dítě škodlivá. Narušuje totiž to podstatné v rodině – vzájemnou soudržnost rodičů, která pro dítě představuje bezpečné prostředí. Může se dítě stoprocentně spolehnout na mámu, které se táta nezastane? A může se stoprocentně spolehnout na tátu, který se nezastává mámy? Cítíte ten protimluv? Je to právě soudržnost rodičů, co v nás vzbuzuje klid a činí náš svět předvídatelným. Táta, co chrání mámu, nás pravděpodobně ochrání také. Máma, co pečuje o tátu, bude jistě pečovat i o nás. Anebo klidně naopak. Jak jen se vám to zdá nejrozmumnější. Podstatné přece je, že se mohou na oba rodiče spolehnout! ❤

RADY, JAK SE SPOLU BAVIT O VÝCHOVĚ

- ✓ Říkejte jasně, na čem vám záleží a na čem ne.
- ✓ Naslouchejte jeden druhému a snažte se vždy domluvit.
- ✓ Neřešte podstatné věci v návalu emocí a rozčilení.
- ✓ Vycházejte si vzájemně vstříc ve věcech, které jsou pro vás důležité.
- ✓ Nesnažte se mít vždy poslední slovo.

VZKAZ TATÍNKŮ

Muži, budme trochu více chlapy! Vyvarujme se hloupých vět, jako „já vydělávám, ty vychováváš“, protože ani tento zcestný názor nás odpovědnosti za výchovu našich dětí nezabaví. Ochraňujme své ženy, opatrujme je, bráňme je, zastáváme se jich! Džentlmenství nevymřelo!

Ptejte se PARTNERA

Jsme ve výchově jednotní?

Co bys dělal/dělala jinak?

Jsme partnery více sobě navzájem, nebo našim dětem?

Co mám já dělat jinak?

V čem ti mohu pomoci?